

Азия, бѣше изпратенъ на Чаталджанската отбрани-телна линия.

Маршала ме прие почти лошо, прѣдполагайки че азъ съмъ куриера съ документитѣ. Закъснението, въ което ме подозираше негово прѣвъзходителство, безъ съмнѣние лошо говорѣше за мене . . . ако въ него азъ бихъ билъ виновния . . . Но скоро той узна, че безъ моето присѣствие въ Чорлу, знаменития Мехмедъ-Ефенди-бебеклията би срѣщналъ, вѣроятно, такива затруднения по пътя, че щѣше да стане невъзможно да се опрѣдѣли даже приблизително, кога той би могаль да пристигне и дали даже въобще би пристигналъ.

Единъ тренъ отмина. Азъ безъ да чакамъ прия-теля си Мехмеда, заминахъ за Стамбулъ и когато се явихъ прѣдъ министерския съвѣтъ, който ежедневно се събираше въ военното министерство, единъ силенъ шумъ отъ гласове се издигна, щомъ като ме видѣха!

Но скоро слѣдъ това всички се успокоиха, когато узнаха, че азъ съмъ фалшивия пратеникъ и че истин-ския куриеръ, единствения, дѣйствителния куриеръ, бѣше метръ-д'отеля Мехмедъ-Ефенди-бебеклията.

Като си отидохъ у дома, азъ прѣди всичко се погрижихъ за моя великолѣпенъ «Тимуръ», на който нозѣтъ бѣха потънали въ кръвъ и който толкова повече заслужаваше моето внимателно надгледване, че ми бѣше подаренъ отъ Негово Императорско Вели-чество Султана.

